

ПЪРВОИНСТАНЦИОНЕН СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ
TRIBUNAL DE PRIMERA INSTANCIA DE LAS COMUNIDADES EUROPEAS
Soud prvního stupně Evropských společenství
DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
GERICHT ERSTER INSTANZ DER EUROPÄISCHEN GEMEINSCHAFTEN
EUROOPA ÜHENDUSTE ESIMESE ASTME KOHUS
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
COURT OF FIRST INSTANCE OF THE EUROPEAN COMMUNITIES
TRIBUNAL DE PREMIÈRE INSTANCE DES COMMUNAUTÉS EUROPÉENNES
CÚIRT CHÉADCHÉIME NA GCOMHPHOBAI EORPACH
TRIBUNALE DI PRIMO GRADO DELLE COMUNITÀ EUROPEE
EIROPAS KOPIENU PIRMĀS INSTANCES TIESA

EUROPOS BENDRIŲ PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS
Az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága
IL-QORTI TAL-PRIMISTANZA TAL-KOMUNITAJIET EWROPEJ
GERECHT VAN EERSTE AANLEG VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN
SĄD PIERWSZEJ INSTANCIJ WSPÓLNOT EUROPEJSKICH
TRIBUNAL DE PRIMEIRA INSTÂNCIA DAS COMUNIDADES EUROPEIAS
TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE
SÚD PRVÉHO STUPŇA EURÓPSKÝCH SPOLOČENSTEV
SODIŠČE PRVE STOPNJE EVROPSKIH SKUPNOSTI
EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS FÖRSTAINSTANSRÄTT

Kontakty z Mediami i Informacja

KOMUNIKAT PRASOWY nr 76/09

23 września 2009 r.

Wyroki Sądu Pierwszej Instancji w sprawach T-183/07 i T-263/07

*Polska / Komisja
Estonia / Komisja*

SĄD STWIERDZIŁ NIEWAŻNOŚĆ DECYZJI KOMISJI DOTYCZĄCYCH KRAJOWYCH PLANÓW ROZDZIAŁU UPRAWNIEŃ (KPRU) DO EMISJI GAZÓW CIEPLARNIANYCH POLSKI I ESTONII

*Narzucając, w ramach kontroli KPRU, limit całkowitej liczby uprawnień podlegających
rozdziałowi, Komisja przekroczyła przyznane jej kompetencje*

W celu wspierania zmniejszania emisji gazów cieplarnianych w efektywny pod względem kosztów oraz skuteczny gospodarczo sposób dyrektywa z 2003 r.¹ ustanawia system handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie. Stosownie do tej dyrektywy, każde państwo członkowskie opracowuje dla każdego okresu pięcioletniego krajowy plan rozdziału uprawnień (KPRU) określający całkowitą liczbę uprawnień, którą państwo to ma zamiar rozdzielić w danym okresie rozliczeniowym oraz sposób, w jaki proponuje dokonać tego rozdziału. Plan ten opiera się na obiektywnych i przejrzystych kryteriach, obejmujących również kryteria wymienione w dyrektywie, i uwzględnia wynik przeprowadzonych wcześniej konsultacji społecznych. Jest on publikowany oraz notyfikowany Komisji i innym państwom członkowskim. W przypadku niezgodności z kryteriami określonymi w dyrektywie Komisja może odrzucić KPRU lub każdy z jego elementów. Państwo członkowskie podejmuje decyzję o całkowitej liczbie uprawnień, których rozdziału dokona w danym okresie rozliczeniowym, i przystępuje do procesu rozdziału tych uprawnień operatorom poszczególnych instalacji tylko wtedy, gdy zaproponowane przez to państwo zmiany zostały przyjęte przez Komisję.

W 2006 r. Polska i Estonia notyfikowały Komisji swoje KPRU na lata 2008–2012. Dwiema decyzjami z 2007 r. Komisja stwierdziła niezgodność tych KPRU z kryteriami określonymi w dyrektywie i zdecydowała, że całkowitą roczną liczbę uprawnień do emisji proponowaną przez te dwa państwa członkowskie należy obniżyć odpowiednio o 26,7%² i 47,8%³.

¹ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, s. 32), zmieniona dyrektywą 2004/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. (Dz.U. L 338, s. 18).

² Z 284,648332 mln ton ekwiwalentu CO₂ (MteCO₂) do 208,515395 MteCO₂ rocznie.

W następstwie tych decyzji zarówno Polska, popierana przez Węgry, Litwę i Słowację, jak i Estonia, popierana przez Litwę i Słowację, wniosły skargę o stwierdzenie nieważności dotyczącej ich decyzji Komisji, którą z kolei poparło Zjednoczone Królestwo.

W przedmiocie przekroczenia uprawnień

Sąd stwierdził na wstępie, że wyłącznie w gestii państwa członkowskiego leży zarówno opracowanie podlegającego notyfikacji Komisji KPRU, zawierającego propozycje dotyczące realizacji określonych w dyrektywie celów w dziedzinie emisji gazów cieplarnianych, jak również podjęcie ostatecznych decyzji określających całkowitą liczbę uprawnień, jaką państwo to zamierza rozdzielić w każdym z pięcioletnich okresów oraz sposób rozdziału tych uprawnień pomiędzy podmioty gospodarcze. Sąd podkreślił w tym zakresie, że państwom członkowskim przysługuje margines swobody przy wyborze metody, jaką zamierzają się posłużyć przy opracowywaniu KPRU.

Z kolei Komisji przysługują bardzo zawężone kompetencje w zakresie kontroli KPRU. Tak więc Komisja może sprawdzić zgodność notyfikowanego przez państwo członkowskie KPRU z kryteriami ustanowionymi w dyrektywie oraz odrzucić ten plan – w drodze uzasadnionej decyzji – w przypadku jego niezgodności z kryteriami i przepisami dyrektywy.

Następnie Sąd stwierdził w istocie, że Komisja naruszyła prawo, odrzucając KPRU z uzasadnieniem, które sprowadza się do wskazania, iż istnieją wątpliwości co do wiarygodności danych wykorzystanych przez Estonię i Polskę.

Ponadto w przypadku, gdy Komisja decyduje się odrzucić zgłoszony KPRU, nie może ona domagać się pominięcia danych zawartych w KPRU i zastąpienia ich już na wstępie danymi uzyskanymi na podstawie własnej metody oceny. Utrzymując, że na podstawie zasady równego traktowania w celu osiągnięcia zamierzonego przez dyrektywę celu powinna przyjąć i stosować tę samą metodę oceny KPRU dla wszystkich państw członkowskich, Komisja naruszyła margines swobody przyznany jej przez tę dyrektywę.

Sąd zauważył, że zezwolenie Komisji na przyjęcie tej samej metody oceny KPRU dla wszystkich państw członkowskich oznaczałoby przyznanie jej nie tylko rzeczywistego uprawnienia unifikacyjnego w ramach wdrażania systemu handlu uprawnieniami, ale również centralnej roli w opracowaniu KPRU. Tymczasem ani takie uprawnienie unifikacyjne, ani tego rodzaju centralna rola nie zostały przyznane Komisji przez prawodawcę w dyrektywie w ramach przysługującego jej prawa do przeprowadzenia kontroli KPRU.

Jednocześnie to do państwa członkowskiego, a nie do Komisji, należy decyzja, na podstawie własnego KPRU opracowanego zgodnie z dyrektywą, w kwestii całkowitej liczby uprawnień, które zamierza ono rozdzielić w danym okresie rozliczeniowym, w kwestii rozpoczęcia procesu rozdziału tych uprawnień operatorom poszczególnych instalacji oraz w kwestii samego rozdziału tych uprawnień. W konsekwencji, narzucając w rozstrzygnięciach zaskarżonych decyzji limity liczby uprawnień, przy przekroczeniu których KPRU byłyby uznawane za niezgodne z kryteriami oceny, Komisja zastąpiła w praktyce zainteresowane państwa członkowskie. A zatem konsekwencją takich decyzji jest wkroczenie w zakres wyłącznej kompetencji, którą dyrektywa przyznaje państwom członkowskim w zakresie określenia całkowitej liczby uprawnień, którą zamierzają rozdzielić w odniesieniu do każdego z pięcioletnich okresów liczonych od dnia 1 stycznia 2008 r.

W przedmiocie naruszenia obowiązku uzasadnienia

Sąd, w sprawie dotyczącej Polski, wskazał, że Komisja powinna w ramach wykonywania swego prawa do przeprowadzania kontroli wyjaśnić, dlaczego instrumenty użyte przez państwo

³ Z 24,375045 mln ton ekwiwalentu CO₂ (MteCO₂) do 12,717058 MteCO₂ rocznie.

członkowskie do opracowania KPRU były, jej zdaniem, niezgodne z kryteriami określonymi w dyrektywie. W tym zakresie prawodawca podkreślił doniosłość ciążącego na Komisji obowiązku uzasadnienia w przypadku wydania przez nią decyzji o odrzuceniu KPRU. W niniejszej sprawie, pomimo spoczywającego na niej ciężaru dowodu, Komisja nie przedstawiła w zaskarżonej decyzji żadnego motywu, pozwalającego w wystarczającym stopniu zrozumieć, dlaczego metoda analizy ekonomicznej i dane przyjęte przez Polskę były niezgodne z prawem wspólnotowym.

W przedmiocie naruszenia zasady dobrej administracji

W swej skardze Estonia zarzuciła Komisji, że w zaskarżonej decyzji uznała, iż jej KPRU jest niezgodny z dyrektywą, ponieważ nie uwzględniła w ramach całkowitej liczby podlegających rozdzieleniu uprawnień „rezerwy” uprawnień utworzonej przez nią zgodnie z decyzją Komisji z 2006 r.⁴ W tym kontekście Sąd orzekł, że zawartych w aktach sprawy materiałów nie da się pogodzić ze sformułowanym przez Komisję w zaskarżonej decyzji wnioskiem, iż uprawnienia ujęte w omawianych rezerwach nie zostały uwzględnione w całkowitej liczbie uprawnień, jakie mają zostać rozdzielone. Sąd stwierdził, że Komisja nie zbadała w odpowiedni sposób KPRU przedstawionego przez Estonię i w konsekwencji naruszyła zasadę dobrej administracji.

W konsekwencji Sąd stwierdził nieważność decyzji Komisji dotyczących KPRU Polski i Estonii.

UWAGA: Odwołanie od orzeczenia Sądu Pierwszej Instancji, ograniczone do kwestii prawnych, może zostać wniesione do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich w terminie dwóch miesięcy od doręczenia orzeczenia.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże w żaden sposób Sądu Pierwszej Instancji.

Dostępne wersje językowe: BG FR EN ET DE CS ES EL HU IT NL PL RO SK SL

Pełne teksty wyroków znajdują się na stronie internetowej Trybunału

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=PL&Submit=rechercher&numaff=T-183/07>
<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=PL&Submit=rechercher&numaff=T-263/07>

Tekst jest z reguły dostępny od godz. 12.00 CET w dniu ogłoszenia.

W celu uzyskania dodatkowych informacji, proszę skontaktować się z

Ireneuszem Kolowcą

Tel. (00352) 4303 2793 Faks (00352) 4303 2053

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez EbS “Europe by Satellite”, serwis prowadzony przez Komisję Europejską, Dyрекję Generalną ds. Prasy i Komunikacji,

L-2920 Luksemburg, tel. (00352) 4301 35177 faks (00352) 4301 35249

lub B-1049 Bruksela, tel. (0032) 2 2964106 faks (0032) 2 2965956

⁴ Decyzja Komisji 2006/780/WE z dnia 13 listopada 2006 r., w celu zapobieżenia podwójnemu liczeniu redukcji emisji gazów cieplarnianych w ramach wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji w przypadku projektów realizowanych w ramach protokołu z Kioto zgodnie z dyrektywą (Dz.U. L 316, s. 12).